

Tönköl József

ÚGY SÍROM A GYÖNYÖRŰ MACSKAMÉZET

Az ajtónál csorba zománcú vaskályha, mellette polc, rajta újság, szentelt gyertya, gyufa, odébb szekrény, az ablaknál kerek asztal és a két nagy zsömle-szék, ikervári mesterek fonták, érzem ujjait, mutatják az evilági játékok a megnyúzott vesszőkkel, kezük vére melengeti az én kezem, a sarokban tévé, oldalt, a ragacsos, izzadt falnál az ágy, úgy dőlök bele, mint egy eszelős álom bozótjába, úgy sírom a gyönyörű macskamézet, mint a fa, a szilva, a szilva, a horgasmagvú, aszaló besztercei, tán még nem jött el az idő, hogy a fénymásolt képeket elfelejtsem, a fakuló faxpapírokat, lámpagyújtáskor a szülőket, a megcsúfolva függő Krisztust, bokája szárnyait, csuklói kifordultak, minden ízülete összetört, egy szép napon mi is elmegyünk, az a szoba pedig, az összefirkált fal, az a páskomra táruklózó ablak majd másoké lesz, a Hercegerdő csak lebeg távol, szinte hihetetlen, hogy lámpa sincs már, feljededek újra, mint a gyerek, indulnak piócás árkok, megindulnak a tehének meg a lovak is persze, a kalendáriumokba kanalas orvosságok szaga ivódik, megyek tovább, mintha évek múltak volna, s csak visszanéznék már az áprilisa, kopog a cipőm, elfeledte mindenét ez a bolond hónap, bölcsőmet a szél betemette, vadak, madarak nyomát, sarkamban újra Bika hava, bárányok, kimeszelt házak, zöldcsütörtökön, ha elmentek a harangok Rómába, magam akartam a gyümölcsfákat megrázogatni, és merültek fejig ütött szegek a koporsóba, ami nem fáj sem a fának, sem a halott öregapámnak, mintha ritka vidéken gyulladt volna ki a föld szíve, füstöt eresztett volna a szemünkbe határon túl s innét.

Agria, 2018/1.

■ Tönköl József 1948-ban született Nyögéren. Verset ír.